

חלק ממלחמת הבחירות הישראלית

מנחם (מיקו) בלו
אגן מכבי ת"א והנבחרת
בעד הנבחרת
הטובה ביותר

הוא אומר: "נסיון חשוב גם בכדורגל, ובעיקר במפגשים בין-ארציים. אני מתאר לעצמי כמה נסיון דרוש למאבקים בין-לאומיים. נסיון כזה יש רק להנהגת המערך."

רק על הנהגת אמת אפשר לסמוך

כדורגלני הצמרת. וכך החלו להופיע בזה אחר זה במודעות הבחירות של המערך כדורגלני הנבחרת הלאומית בכדורגל כשהם קוראים לתמוך ברשימת המערך. הנימוקים בהם השתמשו הכדורגלנים כדי לשכנע את אוהדיהם להצביע בעד המערך לא היו נימוקי קים חכמים במיוחד. הם היו נימוקים של כדורגלנים.

כך למשל קרא שמואל רוזנטל, כדורגלן הנבחרת והפועל פתח-תקוה: "אתמול השלמנו נצחוננו במסגרת הגביע העולמי בכדורגל. ב-28 באוקטובר אנו מצפים לנצחון נוסף. רק על הנהגת אמת אפשר לסמוך." היתה זו מודעה מגוחכת. רוזנטל לא היה כלל שותף לנצחון העלוב שהשיגה הנבחרת על הקבוצה החלשה של גירזילנד. הוא לא שותף במשחק. היתה זו גם רמאות. שכן בדברו בשם רבים התימר רוזנטל לטעון כי כל הנבחרת מצפה לנצחון המערך. אולם לא הפגיעה ברות הספורט וגם לא הנוסח הדבילי של המודעות הם שהיוו את השערוריה. השערוריה האמיתית היתה אחרת: כדורגלני הצמרת של ישראל כלל לא אמרו את מה ששמו בפיהם במודעות. הם קיבלו כסף מהמערך תמורת הוכחת השתמש בשמם במודעות הבחירות.

ר פותח בשערורייה זו היה דווקא גנ"ל, שפירסם ראשון מודעת בחירות בה קרא גיורא שפיגל, בחיר כדורגלני ישראל, להצביע בעד רשימת הגנ"ל בבחירות לכנסת. גם גיורא שפיגל לא עשה זאת מטעמים אידיאולוגיים. הוא קיבל כסף מגנ"ל תמורת ניצול שמו במודעה. כמה קיבל?

גיורא נקוב אותו אמר רק כמה מאות ל"י.

למחרת כבר החל המערך להעתיק את הטקסטים, הוציא לשוק מודעות בחירות של כדורגלנים כמו שמואל רוזנטל, יהושע פייגנבוים ומנחם בלו. כל אחד מכדורגלנים אלה קיבל תשלום תמורת הסכמתו לשימוש בשמו. לפי דברי הספורטאים עצמם, שניסו לגייס את חבריהם למבצע, היה התשלום בסך 250 ל"י לכל מודעה.

היתה זו פגיעה גסה לא רק בחוקת הבחירות האוסרת תשלום כספים בעד הצבעה, אלא גם פגיעה גסה בחוקת החובבנות בכדורגל, האוסרת על כדורגלנים לקבל תשלום כספי ישיר או עקיף, עבור התעסקותם בספורט.

האיש שעסק בהפצת כרוזי הכדורגלנים של המערך היה יוהר (זוריק) ברנר, מותרי קי כתיב הספורט בארץ ואחד מעורכי עתון הספורט "חדשות הספורט". ברנר הכחיש כי היתה לו יד בגיוס הכדורגלנים לתעמולת הבחירות של המערך. "יש לי משרד פרטי לפרסום ויחסיצ'בור", אמר, "אני מקבל את הטקסט מדובר המערך, יוסי שריד, ואני

וזהו מודעת הבחירות של המערך, בה נראה כדורגלן מכבי תל-אביב, מנחם (מיקו) בלו, כשהוא מביע את תמיכתו ברשימת המערך. מודעות כאלה, עם תמונות והצהרות של כמה מכדורגלני הנבחרת, פורסמו בכרוזים שהופצו במיגרשי הכדורגל ובמדורי הספורט בעיתונים.

ה ספורט הוא מעל ומעבר לפוליטיקה. אין לערב ספורט בפוליטיקה זו אינה רק סיסמת הספורטאים בעולם החופשי, אלא גם אחת הטענות של המדיניות הישראלית. היא חזרת ומושמעת כפי נציגי ישראל בכל פעם שמנסים לנדות ולהחרים את ישראל באירועים ספורטאיים מטעמים פוליטיים.

השבוע הוכיחה המפלגה השלטת בישראל שאין תוקף לטענה זו. מעתה לא יוכלו עוד נציגי ישראל לטעון נגד הרחקת ישראל ממפגשי ספורט בנימוקים מדיניים. כי מפלגת השלטון הישראלית קבעה השבוע ברור: גם ספורט זו פוליטיקה.

בבחירות לכנסת השישית בשנת 1965 גייס המערך לעזרתו את אנשיהרוה. בי 1969 החליטו אשפי הפירסום של המערך

לפי השמועה 350 ל"י, כשנשאל על ידי כתב העולם הזה לגובה הסכום - סרב

כי אנשיהרוה אינם סחורה. מי שפופולארי באמת הם הספורטאים - ליתר דיוק,

רק על הנהגת אמת אפשר לסמוך כי רק היא משלמת במזומנים!

רק אחראי להפצה שלו בעיתונים. ברנר אינו העתונאי היחיד העוסק גם בפירסום. משרדו מעסיק בשכר גם עתונאי ספורט אחרים. אותם העתונאים, שבדיהם מוטל גורל הכדורגלנים לשבט או לחסד, והמעניקים מדי שבוע ציוני רמה לכדורגל-נים, מתעסקים גם בהפצת תעמולת הבחירות של הכדורגלנים. אפילו אין להם קשר בכיכובע כדורגלנים להופיע במודעות בחירות, הרי עצם התעסקותם בכך מהווה פגם אסתי חמור.

יותר מאשר על אופיה של מלחמת הבחירות העידה שערורייה זו על אוסי עולם הספורט הישראלי: על הבוז המוסרי בו הוא שוקע עד צוואר.

בלו

רוזנטל

פייגנבוים

שפיגל

המיכתב הוא נוצרי אמריקאי ממוצא ערבי, בשם גריידי טרי. במיכתבו הוא מציע ל"חאקף המוסלמי לא פחות מאשר מאה מיליון דולר, כדי שיוותרו על מיסגד ה"סלע. כתב גריידי: "סבתי נולדה ברבת-עמון. למרות שאני כיום אזרח אמריקאי ובן הדת הנוצרית, הריני גא במוצאי העררי."

בקרוב אני מתעתד להגיע לארץ הקודש, ואני מקוה שאחראה גם עימכם, רבותי האחרים למיסגד עומר הקדוש. ידידי הוא השחקן האמריקאי הידוע אודי מורפי, ושנינו חברים בחוג המסונני ה"נקרא המסוננים הוותיקים החופשיים המקור בל"י. כידוע לכם, בית-המיקדש הראשון היה גם המיקדש הראשון של המסוננים, ו"ילמה המלך היה אדון המיקדש. הבית נחרב בשנת 70 לספירה הנוצרית, ומיסגד כם הוא היורש של הבית שנחרב. המיסגד הוקם על הסלע, שבו עמד אברהם להקריב את בנו יצחק לעולה.

בית-המיקדש יקום מחדש. אחם, הערבים בני ישמעאל, שמרתם על הסלע במשך כל הדורות, ועל כך מגיעה לכם התודה. כנוצרי חבר החוג המסונני, אני עומד בראש חוג רחב מאוד, המתכוון להקים מחדש את בית-המיקדש של שלמה. אי לכך אנו מציעים לכם:

דיר את מה שקרה איש רפ"י אברהם הל-סנון: "מה שהם עשו בעיר, זה גנבסטריום פוליטי גלוי. הרשימה שהם הרכיבו אינה רשימת אמת - זוהי רשימת שקר, ש"הורכבה בעזרת תככים."

דת

האיש שרצה לקנות

את מיסגד עומר

לפני כחודש ימים הכריז ראש הוועדה המוסלמית בירושלים, בכיר הקאדים שיין אל-מוחאטסיב, על הימצאותו של מיסגד, המעיד ללא צל של ספק כי היו כחונת גם לחיכיל מיסגד עומר, במטרה להקים שם מחדש את בית-המיקדש.

כל עיתוני העולם מירסמו את הידיעה, ותחנות השידור הערביות תורו ולעסו אית. תה. כל זאת - מבלי לברר מה בדיוק היה תוכנו של המיכתב.

גם האחראים על ההסברה הישראלית אחראים לאותו מחול. כי לוא היו טורחים לברר באיזה מיכתב מדובר, ומפרסמים אותו, היה הדבר מסיד כל אשמה, ולוא גם מרומזה, מהיהודים או ממדינת-ישראל. מאה מיליון בשביל מיסגד. כותב

והו בערך הסיגנון בראשון-לציון. אולם מעל ומעבר לערפל ההשמעות, היטיב להגי

האמצעים, ויהיו השטניים ביותר, למען ה"מטרה הסופית של רצח אישותה."

מפלגת העבודה הישראלית - מפלגת הפועלים המאוחדת
 ה מ ע ר כ
 הוועדה הפריסתית לעניינים מוניציפליים

תאריך: 25.9.69

שם המקום: *מ.א.פ.ל.י.*

החלטת הוועדה על השכר:
 8,6,2,1 - *חד*
 5-100; 4-100; 7-3 - *חד*

חתימה: *[Signature]*

נציגי עבודה: *[Signature]*

המוסמך שרא כותב
 גנבסטריום פוליטי"